

Pedeseta obljetnica osnutka Instituta za crkvenu glazbu »Albe Vidaković« Katoličkoga bogoslovnoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

Ovaj broj časopisa *Sveta Cecilija* izlazi u godini u kojoj Institut za crkvenu glazbu Katoličkoga bogoslovnoga fakulteta obilježava 50. obljetnicu svoga osnutka. Časopis *Sveta Cecilija* i Institut su od samog osnutka na poseban način povezani i nekako ovisni i vezani jedno uz drugo. Velika obljetnica Instituta evocira i mnoga sjećanja i mnoge uspomene, a posebno u generacija koje su pratile od samih početaka rad te ustanove, koja je jedina institucija takove vrste u Hrvatskoj i svjedoči o vizionarskim sposobnostima njenih osnivača, i to u prvom redu Vijeća Katoličkoga bogoslovnoga fakulteta, koje je na poticaj ondašnje biskupske konferencije 1962./1963. osnovalo Institut. Dakle još prije Drugoga vatikanskog koncila. Neminovno je spomenuti prvog predstojnika Instituta Albe Vidakovića, koji je posebno zaslužan u cjelokupnom procesu koji je doveo do osnivanja te ustanove i koji je kao prvi predstojnik Instituta postavio temelje i osmislio program djelovanja Instituta. Gledamo li s današnje perspektive unazad pedeset godina, teško možemo vidjeti sve detalje i svu problematiku koja je pratila rad Instituta, kao i sve plodove toga rada.

U svakom slučaju, Institut i časopis *Sveta Cecilija* uzajamno su se podupirali i širili ideje Drugoga vatikanskog koncila, koje su doista bile prisutne kako u pedagoškom odgoju i školovanju crkvenih glazbenika, tako i u mnoštvo članaka profesora Instituta i Bogoslovnoga fakulteta koje čitamo u časopisu minulih pedeset godina. Saborska ideja crkvene liturgijske glazbe tu je bila jasna i jasno interpretirana, ali, nažalost, kao da nije suviše izišla izvan zidina

Instituta i izvan stranica časopisa *Sveta Cecilija*. U minulih pedeset godina generiralo se mnoštvo problema i s pravom neki postavljaju pitanje što je učinio Institut i časopis *Sveta Cecilija*, ili zašto nije učinio više. Međutim možemo se zapitati kako bi bilo da uopće nemamo takove institucije, koja je u prvom redu odgojila naraštaje i naraštaje crkvenih glazbenika, posebno redovnica u prva tri desetljeća, koje su vjerno prenosile diljem hrvatskih župa vrijednost autentične crkvene glazbe i sigurno ostavile neizbrisive tragove svoga rada. I časopis *Sveta Cecilija* nastojao je senzibilizirati sve slojeve vjernika, počevši od biskupa, svećenika, redovnika i redovnica do vjerničkog puka, za saborske ideje koje govore o liturgiji i liturgijskoj glazbi koja treba biti u službi evangelizacije i pojačati u liturgijskom slavlju molitvenu, slavljeničku i svečanu dimenziju.

Djelovanje Instituta sigurno je dalo snažne temelje hrvatskoj crkvenoj glazbi, školovani su mnogi orguljaši, voditelji liturgijskog pjevanja, objavljene pjesmarice za liturgijsku primjenu, održani mnogi seminari za crkvene glazbenike, priređeni mnogi koncerti, revitaliziralo se gregorijansko pjevanje i izišlo je iz crkvenih zidina i postalo atraktivno i zanimljivo mnogima. Moglo bi se mnoštvo toga pozitivnoga nabrajati iz rada Instituta, međutim Institut, nažalost, nije uspio nametnuti vodstvu hrvatske Crkve neminovnost i poželjnost školovanih crkvenih glazbenika u aktivnome pastoralnom radu diljem hrvatskih župa. To stečeno znanje se dovoljno ne vrednuje u našem pastoralnom radu i mnogima je svejedno tko će tu djelatnost obavljati, samo da barem može

zadovoljiti osnovne potrebe župe i liturgije, a nije bitno kojeg je glazbenog profila. Tako mi u Hrvatskoj, hvala Bogu, imamo zvanje **crkveni glazbenik**, ali njegovo polje rada u većini slučajeva nije crkva, crkveni zbor, župna zajednica, već rad u općeobrazovnim državnim ustanovama. Vjerujemo da će se u budućnosti i tim stvarima prići ozbiljnije, i to u korist crkvenoga školovanog glazbenika, koji jedini ima potrebne kompetencije provoditi koncilске ideje o svetoj glazbi i oblikovati glazbu koja će svojim oblikom, ljepotom i nadahnutošću biti doista službenica koncilске liturgije, u čijoj središnjici je uskrsli Krist, koji ju inspirira, i onda takova glazba postaje doista izraz Kristova misterija, kako kaže treća uputa za ispravnu primjenu Konstitucije o liturgiji *Liturgicae instaurationes*.

U svakom slučaju, radujemo se da je Institut za crkvenu glazbu »Albe Vidaković«, unatoč mnoštvu problema, opstao i postao zlatnik u hrvatskoj crkvenoj glazbi i uvjereni smo da će zajedno sa svojim časopisom *Sveta Cecilija* i dalje poticati, ispravljati krive staze, unositi istinski liturgijski duh u glazbu, koja mora služiti obredu, a ne obratno. Dobro se sada sjetiti svih naraštaja studenata i profesora koji su djelovali od samog početka rada Instituta, na čelu s maestrom Albom Vidakovićem, i izreći im veliko hvala za početne ideje, smjernice i golem trud koji su uložili u tu ustanovu, koja danas čvrsto stoji uz Katolički bogoslovni fakultet i gaji sveučilišnu suradnju s našom krovnom glazbenom ustanovom, Muzičkom akademijom u Zagrebu. Neka i ta suradnja bude za boljitak i napredak hrvatske sakralne glazbe, kao vrlo važnog segmenta hrvatske kulture.